

gaia

GAIA - Tidsskrift for international solidaritet - nr. 62 - forår 2009

TEMA: EFTER GAZA

4

INDHOLDSFORTEGNELSE

GAIA 62 - Forår 2009

- 03** Udtalelse:
Dom kriminaliserer international solidaritet
- 04** Reportage:
Kampen begynder
- 08** Tema:
Kan Mitchell gøre Jerusalem til Belfast?
- 11** Tema:
Græsrodder hurtige ude med Gaza-solidaritet
- 12** Tema:
Det eneste spørgsmål om palæstinensisk legitimitet, der betyder noget nu, er modstandens legitimitet
- 16** Analyse:
Den nationale befrielseskamps problemer
- 22** Analyse:
Mujahedin ind og ud af EU's terrorliste
- 25** Kommentar:
En ungdom med vrede og værdighed
- 30** Kommentar:
Antiracisme er noget man gør

TEMA: EFTER GAZA

8-15

30

Forsidefoto: Israel bomber FN-skole i Gaza

GAIA udgives fire gange årligt af Internationalt Forum (IF). IF er en ungdomsorganisation, der siden 1970 har været aktiv i oplysningsarbejde om fortrinsvis den 3. Verden, indsamlingsarbejde til folkelige organisationer og frihedsbevægelser, protestkampagner mod krænkelse af menneskerettigheder samt udsending af unge til arbejde i folkelige organisationer i den 3. Verden. Geografisk er arbejdet koncentreret om Latinamerika, Mellemøsten, Sydøstasien, EU og Baskerlandet.

Redaktion:

Anna Storr-Hansen, Anne Rehder, Asta Nielsen, Søren Henriksen, Lars Gaardsøe og Tobias Frost.

Artiklernes indhold udtrykker ikke nødvendigvis redaktionens holdning.

Oplag: 1200
Tryk: Eks-Skolens Trykkeri ApS.
ISSN: 0908-2492

Internationalt Forum
Griffenfeldsgade 41
2200 København N
Tlf: 35 37 18 89

gaiaredaktionen@internationalforum.dk
www.internationalforum.dk

Medlemsskab af IF inkl.
GAIA-abonnement: 100 kr. pr. år.
Særskilt Abonnement: 200 kr. pr. år

Udtalelse fra Internationalt Forum:

DOM KRIMINALISERER INTERNATIONAL SOLIDARITET

Højesteret har den 25. marts afsagt en historisk dom mod T-shirt fabrikkerne Fighters+Lovers. Internationalt Forum frygter, at dommen får alvorlige konsekvenser for mulighederne for fremtidigt solidaritetsarbejde.

Dommen mod Fighters+Lovers betyder, at borgere i Danmark nu kan fængsles for at yde støtte til befrielsesbevægelser som PFLP og FARC. Det er skræmmende, og afspejler en manglende forståelse for den komplicerede virkelighed, som det palæstinensiske og colombianske folk lever i.

De to bevægelser kæmper mod henholdsvis en besættelsesmagt og et udemokratisk regime, der systematisk knægtet befolkningens rettigheder. Det er paradoksalt og kritisabelt, at en dansk retssal skal tage stilling til, om palæstinenserne og colombianernes kamp er legitim eller ej.

En lang tradition af solidaritet med befrielsesbevægelser i den såkaldt tredje verden er nu blevet kriminaliseret.

Dommen mod Fighters+Lovers betyder at solidariteten med Nelsons Mandelas ANC ikke

ville have været muligt i dag, ligesom at de mange danskere der tog af sted for at bygge skoler og plukke kaffe hos sandinisterne i Nicaragua i 80'erne, i dag ville risikere at vende hjem til en fængselsstraf.

Internationalt Forum har været i kontakt med toneangivende latinamerikanske politikere, der i et brev til justitsminister Brian Mikkelsen, stærkt kritiserer kriminaliseringen af solidaritet.

De skriver: *"Væbnet befrielseskamp i en række latinamerikanske lande har bragt tyranner til fald og åbnet muligheder for demokratiske fremskridt"*. Blandt initiativtagerne til henvendelsen er den kendte chilenske feminist og tidligere handelsminister i Salvador Allendes regering, Mireya Baltra.

Internationalt Forum tror på dialog, ikke kriminalisering. Vi vil fortsat solidariser os med bevægelser, der kæmper mod uretfærdighed.

Internationalt Forums styrelse den 25. marts 2009

NY FORFATNING I BOLIVIA: KAMPEN BEGYNDER NU

Christine Lundgaard

Der var fest i gaderne i La Paz, da et stort flertal af bolivianerne stemte deres nye forfatning i hus i januar. Forfatningen indeholder dog langt fra alt det som de sociale bevægelser, fagbevægelsen og de indianske organisationer har drømt om og kæmpet for de sidste mange år. Alligevel er den et symbol på at forandringerne i Sydamerikas fattigste land måske er på vej.

Catalina prikker mig i siden og holder det lille hæfte op foran mig.

– Hvad synes du om den her? Kan den bruges til noget tror du?

Catalinas ansigt er vejrbidt, rynket og fuldt af skepsis. Vi mødes til et kvindemøde i byen El Alto i Bolivias højland, nogle uger før forfatningsafstemningen. Alle kvinderne har været på gaden og slået for den nye forfatning, det er første gang de har den trykte udgave i hænderne. Så stikker Catalina fingeren ind i hæftet og bladrer direkte op på kapitlet om "udvikling og naturressurser".

– Se her. Alle jordbesiddelser som er i godsejernes hænder inden den her forfat-

Graffiti til Evo Morales: 'Folket skriver (ikke) under (på dit lort)'
Foto: Christine Lundgaard

ning træder i kraft, dem kan de bare beholde. Jordreformen er afblæst, siger hun.

- Det her er oppositionens forfatning. Skal jeg stemme ja til det?

Borgerkrig

For få måneder siden kunne ingen sige, om en borgerkrig stod for døren i Bolivia. Stridens kerne var forfatningen som var færdig og klar til at blive vedtaget ved en folkeafstemning. Den rige opposition i landet havde ellers først forsøgt med vold og sabotage at forhindre færdiggørelsen og dernæst at udskyde folkeafstemningen om den i månedsvis. I dag er borgerkrigen foreløbig undgået. Højrefløjen har lagt våbnene på hylden, mens det oprindelige forfatningsforslag er blevet voldsomt redigeret af en "forsoningskommission". 62 % af befolkningen stemte ja til forfatningen den 26. januar 2009.

Det er ikke fordi oppositionen ikke var repræsenteret i den grundlovgivende forsamling, som blev valgt ved direkte valg tilbage i 2006. Det var kun politiske partier som kunne stille op til forsamlingen, og det kritiseres regeringen for i dag. Det gav nemlig en stor fordel til højrefløjens traditionelle partier frem for venstrefløjens mange bevægelser og fagforeninger. Og det betød en opvågnen for den hensygnede politiske højrefløj, som ellers var ramt af befolkningens politikerlede og manglen på et fælles projekt. Det fik de nu.

Til kamp mod forandring

Bolivias traditionelle overklasse gik til kamp mod Evo Morales nye regering, og den nye forfatning blev symbolet på de krav om

forandring, som højrefløjen er bange for. Mens den grundlovgivende forsamling var samlet i byen Sucre for at lægge sidste hånd på teksten, gik store demonstrationer i på gaden i byen. Demonstrationerne blev ledsaget af en bølge af hærværk og sabotage mod offentlige bygninger og infrastruktur. Under gadekampe mellem modstandere af regeringen på den ene side og bønder og fagforeningsfolk på den anden, blev tre mennesker dræbt. Højrefløjen beskyldte hæren for at have skudt de tre, men sagen forblev uopklaret, da der ingen indicier, billeder eller film fra episoderne dukkede op. Samtidig gik højreorienterede gadebander til angreb på regeringens tilhængere med tæv og trusler i flere byer.

Voldsbølgen kulminerede d. 11. september 2008 i delstaten Pando. Her blev mere end 20 fredelige, demonstrerende bønder slået ihjel. Den konservative guvernør fastholdt, at der var tale om sammenstød mellem væbnede grupper. Men det er i dag slået fast, blandt andet ud fra videooptagelser, at guvernørens egne ansatte uprovokeret åbnede ild mod et stort antal ubevæbnede demonstranter. Bondeorganisationer i området siger, at der stadig er mange forsvundne.

Kupplaner og forsoning

Kort tid efter massakren smed Evo Morales USA's ambassadør ud af landet under anklage for at konspirere mod Bolivia ved aktivt at støtte højreoppositionen. To måneder senere skete det samme for USA's anti-narkoenhed DEA. I årevis har DEA udført politisk arbejde mod regeringen, sagde den ansvarlige minister.

” De er skuffede over at forfatningen holder sig inden for rammerne af det borgerlige demokrati og efter deres mening ikke gør op med mange års neoliberalisme.

Internt i landet var massakren i Pando dråben, der fik bægeret til at flyde over for mange mennesker. I efteråret 2008 fyldtes flere byer af kæmpemæssige demonstrationer. Én af dem havde kurs direkte mod oppositionens højborg Santa Cruz i Bolivias rige lavland. Catalina og tusindvis af indbyggere fra El Alto var parate til at sætte livet ind og slå. Men regeringen sørgede i sidste øjeblik for at demonstrationen ikke kunne gå ind i byen.

– Tror du ikke vi nu have vundet over dem? spurgte Catalina i dag. Det er der ingen grund til at tvivle på de kunne. Men regeringen sørgede for at indgå kompromis med oppositionens ledere. En ‘forsoningskommission’ blev nedsat og reviderede forslaget til den nye forfatning. De mest kontroversielle forslag blev taget ud. Borgerkrigen blev afblæst og højrefløjen lagde våbnene på hylden. Mens medlemmer af MAS i dag forsvarer kompromiset som det eneste, der kunne forhindre åben krig, er Catalina og mange andre stadig utilfredse med det de mener er et vagt kompromis.

Blødere jordreform

Det var først og fremmest forslaget om en radikal omfordeling af jorden, som havde fået overklassen til at se rødt og som siden blev slettet igen. Jordfordelingen i Bolivia er en af Sydamerikas mest ulige, og der har ikke været optræk til en progressiv jordreform i landet siden en national revolution i 1950'erne. Dengang blev en jordreform sat i gang i det indianske højland, men den blev aldrig færdiggjort. Den nye forfatning fratager heller ikke godsejerne deres nuværende jordbesiddelser, men ingen må i fremtiden erhverve sig mere

end 5000 hektar jord, og det er et krav, at al jord er produktiv og ikke ligger brak. Derfor overrækker regeringen for tiden uproduktiv jord til mange landarbejdere, der hidtil har arbejdet under slavelignende forhold. Overdragelserne sker på trods af voldsomme protester fra godsejerne.

Private partnerskaber om olie og gas

De heftigste kampe i Bolivias nyere historie har handlet om retten til landets naturressurser. I 2000 lykkedes det den daværende regerings modstandere at få privatiseringen af drikkevand rullet tilbage og det nordamerikanske selskab Bechtel smidt ud af landet. I 2003 bølgede kampene mod udenlandske selskabers opkøb af Bolivias værdifulde gasressurser. To præsidenter måtte i 2003 og 2005 trække sig af skræk for folkemassernes protester. Derfor var genforhandlingen af gaskontrakterne Evo Morales første politiske melding fra præsidentstolen i 2006. Bolivianernes råderet over egne naturressurser er nu skrevet ind i forfatningen og en del af olie- og gasindtægterne skal øremærkes til udvikling. Men forfatningen er åben over for at private aktører også kan råde over ressourcerne, eller der kan være tale om offentlig-private partnerskaber.

Indiansk selvstyre

Med den nye forfatning går Bolivia officielt fra at være et spanskaltende katolsk land til at have 36 anerkendte sprog og nationer med en vis grad af selvstyre. Ingen bestemt religion skal favoriseres af staten.

Desuden garanteres det at basale nødvendigheder som vand, elektricitet, uddannelse og

sundhed ikke kan privatiseres.

Progressive fagforeninger priser progressive toner i teksten, som sikrer ordentlige arbejdsvilkår, går imod diskrimination og forbyder slaveri. De er godt tilfredse med, at lukkede fabrikker med statsstøtte fra nu af kan overtages af arbejderne. Alligevel anbefalede flere fagforeninger at stemme nej til forfatningen eller undlade at stemme, fordi de mener det nye forslag er for vagt. De er skuffede over at forfatningen holder sig inden for rammerne af det borgerlige demokrati og efter deres mening ikke gør op med mange års neoliberalisme.

Autonomi til de rige

Som svar på de stærke folkelige krav om omfordeling af landets resurser, er det de sidste par år lykkedes højrefløjen at samles om et modkrav: Autonomi for de fem rige delstater i øst som kalder sig "Bolivias halvmåne". Det er her i lavlandet, at olie, gas og den bedste jord findes, og de lokale politikere ser nødig deres rigdom under MAS-regeringens administration. De kræver derfor uafhængighed af Bolivias store fattige højland, hvor hovedstaden La Paz ligger, og hvor de store fagforeninger og indianske bevægelser står stærkest. Samtidig har højrefløjens partier omorganiseret sig og arbejder i dag i højere grad i regionale "Civillkomiteer" under slogans som autonomi og demokrati. Noget lignende sker i Ecuador og Venezuela, hvor der også er skudt højreorienterede uafhængighedsbevægelser op i de regioner, hvor de største rigdomme er koncentreret.

Sydamerikansk alliance

Selv om Bolivias nye forfatning er et stortilet kompromis, skriver bolivianerne sig med den ind i en progressiv klub af folkelige regeringer i Sydamerika. Venezuela fik sin ny forfatning for 10 år siden mens Ecuador stemte sig til en ny forfatning i 2008. Paraguay er lige gået i gang. Et symbol og en åben dør, kalder Evo Morales den nye forfatning. Med den starter en overgangsfase mod mere forandring, siger han. Om forandringerne bliver til noget afhænger af de kampe, der begynder nu.

*Christine Lundgaard
er medlem af Inter-
nationalt Forums
América-gruppe*

KAN MITCHELL GØRE JERUSALEM TIL BELFAST?

Ali Abunimah

Barack Obama har udnævnt arkitekten bag Belfast-aftalen i Nordirland, George Mitchell, til USA's officielle Mellemøstudsending. Forfatteren Ali Abunimah, der er medstifter af sitet The Electronic Intifada, mener at Mitchell kan drage fordel af erfaringerne fra Nordirland i forsøget på at skabe en fredsaftale mellem Israel og palæstinenserne. Spørgsmålet er om Obama-administrationen tillader forhandlinger med Hamas.

USA's præsident Barack Obamas udnævnelse af den tidligere senator George Mitchell som sin nye Mellemøstudsending er et godt valg. Mitchell udviste en hidtil uset upartiskhed blandt USA's udsendinge, da han ledte en fact-finding mission i Mellemøsten i 2000.

Irsk fredsftale er et forbillede for palæstinensere

Hvis missionens anbefalinger var blevet fulgt – ophør af al vold og fastfrysning af israelske bosættelser på besat palæstinensisk jord – havde fredsprocessen højst sandsynligt gjort fremskridt. Tilmed var Mitchell med til at mægle i forbindelse med Belfast fredsftalen i 1998, der viste sig at være nøglen til at afslutte årtiers strid i Nordirland. På grund af historiske ligheder er den fredsftale et vigtigt forbillede for palæstinensere og israelske jøder.

Før 1948 ønskede de nyankomne europæiske jødiske bosættelser deres egen stat i Palæstina, så snart den britiske kolonimagt trak sig tilbage. Men fordi jøder var en minoritet, var det eneste middel til at opnå dette, en deling af landet, hvilket den arabisk-palæstinensiske befolkning satte sig i mod. Da Israel blev oprettet i 1948, blev de fleste palæstinensere tvunget på flugt fra deres hjemland og de, der blev tilbage, blev andenklassens borgere i en "jødisk stat".

Ligheder mellem Nordirland og Israel

Den moderne konflikt i Irland begyndte, da Storbritannien, efter modstand fra irske nation-

alister, valgte at trække sig tilbage efter flere århundreders styre i Irland. Men den protestantiske herskende klasse – en fjerdedel af befolkningen – der nedstammede fra engelske og skotske bosættelser, insisterede på at Irland fortsat skulle være knyttet til Storbritannien. Disse unionister nægtede at bo i en stat med en nationalistisk, katolsk majoritet.

For at berolige den unionistiske minoritet, der truede med voldeligt oprør hvis den ikke fik sin vilje, delte Storbritannien Irland i 1921 og skabte dermed Nordirland – en enhed hvis legitimitet de irske nationalister nægtede at anerkende.

Ligesom de israelske jøders politik overfor palæstinenserne, institutionaliserede protester deres egen kultur og religion som den officielle og undertrykte ethvert udtryk for irsk nationalisme med vold. Som Nordirlands første premierminister udtrykte det var Nordirlands parlament et "protestantisk parlament for et protestantisk folk". Katolikker led under systematisk diskrimination både boligpolitisk og på arbejdsmarkedet.

Irske nationalister søsatte en borgerrettighedsbevægelse i 1960'erne inspireret af USAs. De protestantiske unionister modsatte sig voldeligt kravene om magtdeling og reformer, men bevægelsens størrelse og gennemslagskraft gjorde unionisternes uforsonlighed uholdbar.

I 1972 sendte Storbritannien tropper til Irland og indførte direkte styre. I løbet af de tredive år "the troubles" varede, døde 3700 mennesker i hænderne på IRA, protestantiske paramilitære, britiske styrker og andre.

”

Obama-administrationen forbliver tilhænger af delingsplanen med "en jødisk stat" og en "palæstinensisk stat", der nu har spillet fallit, og fastholder Bush-administrationens misforståede boykot af Hamas

Mitchell ansvarlig for Belfast-aftalen

Belfast-aftalen, som Mitchell mæglede, gjorde en ende på det formaliserede protestantiske hegemoni og erstattede det med lighed, for på den måde at formilde delingens uretfærdigheder. Den lovede, at regeringsmagten "skal udøves med streng upartiskhed på vegne af hele folket" og garanterede "retfærdig og lige behandling af begge gruppers identitet, moralske overbevisninger og aspirationer".

Årtiers blodig konflikt har efterladt dybe sociale skel. Men en struktur for en ikke-diskriminerende demokratisk regeringførelse har hjulpet nationalister og unionister på vej til at droppe deres belejringsmentalitet. Imens den formelle deling af Irland står ved magt, forsvinder den i praksis, da alle nu kan bo, arbejde og bevæge sig frit.

Magtdelingsregeringen i Belfast, der ledes af de stejle nationalister i Sinn Fein (som er tæt forbundet med IRA) og hardlinerne i Democratic Unionist Party, var engang så usandsynlig, som en samlingsregering mellem Hamas og israelske politikere ville være i dag. Og USA's diplomater har spillet en nøglerolle ved at lægge pres på de stærke parter – den britiske regering og de protestantiske unionister – til fordel for den svagere nationalistiske part. I stedet for at gå uden om Sinn Fein insisterede USA på, at de skulle bringes ind i fredsprocessen.

Obama boykotter Hamas

I 2010 vil palæstinensere være i overtal i forhold til Israelske jøder i Israel, Vestbredden og Gaza til sammen. De to grupper kan ikke

længere være totalt adskilt.

Som irske nationalister, vil palæstinensere aldrig anerkende en anden gruppes "ret" til at diskriminere dem. Som de protestantiske unionister, insisterer israelske jøder på deres egen stat. Israels "løsning" er at indhegne palæstinenserne i ghettoer – som Gaza, og ind i mellem bombe dem til underordning, således at israelske jøder, trods deres faldene antal, kunstigt kan opretholde en jødisk stat.

Hvis Mitchell får lov til at bruge erfaringerne fra Nordirland, kan der muligvis anes en udvej. Men han tager til Jerusalem med få af de fordele, han tog til Belfast med. Obama-administrationen forbliver tilhænger af delingsplanen med "en jødisk stat" og en "palæstinensisk stat", der nu har spillet fallit, og fastholder Bush-administrationens misforståede boykot af Hamas, der overlegent vandt det palæstinensiske valg i 2006. Og den israelske lobby – meget stærkere end sin irske modpart – drejer USA's politik i en retning, hvor den stærke part favoriseres. Og den stærke part er et uforsonligt Israel, der begår krigsforbrydelser. Hvis disse politikker ikke ændres, vil Mitchells anstrengelser være spildt, og eskalerende vold vil udfylde det politiske vakuum.

Ali Abunimah er palæstinensisk-amerikansk journalist og medstifter af den uafhængige webside Electronic Intifada. Artiklen er oversat af Anna Storr-Hansen

GRÆSRØDDER HURTIGT UDE MED GAZA-SOLIDARITET

I dagene efter Israel startede sit angreb på Gaza opstod Gaza Initiativet med udgangspunkt i en aktiv gruppe på Facebook. Gaia har talt med en af Initiativtagerne.

Ras Anbessa blev for knap et år siden aktiv i det dengang nystartede netværk Sorte Får – Et venstreorienteret netværk mod racisme, ulighed, forskelsbehandling og diskrimination, som Asmaa Abdol-Hamid var med til at starte.

“Da bomber begynder at falde over Gaza den 27. december, går jeg og holder juleferie, ligesom så mange andre, men så begynder sms’erne at flyve frem og tilbage og jeg og nogle af dem jeg kendte lavede en protestgruppe på Facebook. Fra starten blev gruppen brugt som en opslagstavle, hvor vi skilte med de forskellige aktiviteter, som hurtigt opstod. Vi fandt ud af, at vi ikke bare ville være en sympatigruppe. Vi ville være en aktivt arbejdende gruppe, og vi begyndte også at videreformidle kontakt mellem folk fra forskellige steder i landet og på den måde være med til at sætte gang i aktiviteter.”

Græsrodder og organisationer

Ras Anbessa fortæller, at Gaza Initiativet forsøgte at samle både palæstinensiske organisationer og danske organisationer, politiske grupperinger og religiøse. Der opstod hurtigt kontakt på græsrodsplan, men Ras savnede udmeldinger fra de politiske partier – også venstrefløjen:

“Der gik flere uger, før de kom på banen. Det var som om de lige skulle synke flæskestegen. Det skuffede mig faktisk, ligesom det skuffede mig, at en politiker som Naser Khader, med de rødder han har, ikke var mandfolk nok til at fordømme de israelske handlinger, men rettede sin vrede mod en forvirret sjæl på Rådhuspladsen der heilede. Mange var bedre til at tale om Hamas’ raketter end ofrene for folkemordet i Gaza.”

Adspurgt om en splittelse mellem Fatah og Hamas har haft betydning for solidaritetsarbejdet i Danmark, svarer han, at de forskellige grupper og partier taler godt sammen her i landet, og man er enige om, at det er fælles sag. *“Det har faktisk slet ikke været et emne, og jeg ved faktisk ikke hvem, der måske støtter hvem.”*

Al Jazeera har billederne

Ras Anbessa fortæller, at det var svært at få hul igennem til pressen når det galdt protestdemonstrationerne i Danmark:

“Der var ingen journalister, der interesserede sig for hvad talerne sagde. Men det er også noget, vi må være bedre til. Vi skal fodre dem med vores budskaber.”

Også når det drejer sig om dækningen af selve krigen i Gaza, synes Ras Anbessa, at medierne viste et skævt billede:

“Medierne har i det store hele ædt den mediestrategi, som Israel har tilrettelagt på forhånd. Heldigvis har jeg en parabol og kan se Al Jazeera. Jeg så fosfor-bomber regne ned over tæt bebyggede områder, og det er altså ikke præcisionsvåben. De billeder nåede aldrig rigtig frem til de danske medier. De købte den israelsk manipulerede udgave.”

Initiativerne fortsætter

Selvom de egentlige krigshandlinger er afsluttet lover Ras, at solidariteten fortsætter:

“Vi er enige om, at gruppen fortsætter. Det vi vil bruge den her stille periode til er at organisere på tværs af forskellige grupper. Så vi ved et tryk på email-knappen kan sætte gang i aktiviteter i hele landet på samme tid. Gaza Initiativet bliver aldrig bare sådan en sympati-facebookgruppe. Vi har helt klart flere aktivistiske intentioner.”

”

DET ENESTE SPØRGSMÅL OM PALÆSTINENSISK LEGITIMITET, DER BETYDER NOGET NU, ER MODSTANDENS LEGITIMITET

GAIA bringer her et oversat og lettere redigeret interview med en officiel talsperson for Folkefronten til Palæstinas befrielse (PFLP). Interviewet blev lavet af Ma'an News Service den 17. januar 2009, under Israels invasion af Gaza-striben. I interviewet diskuterer PFLP den palæstinensiske modstand og den fortsatte israelske aggression mod det palæstinensiske folk.

Hvad er grunden til, at Israel iværksatte de massive kamphandlinger i Gaza?

Israel begyndte sine massakrer og krigsforbrydelser mod vort folk i overensstemmelse med det historiske mål: forsøget på at knuse den palæstinensiske modstand - i særdeleshed i Gaza. Ganske som de forsøgte at gøre i Libanon i 2006, forsøger de nu at adskille modstanden fra folket for at eliminere modstanden og underminere den palæstinensiske sag og folkets rettigheder. På trods af USA's, de arabiske regimers og dele af det palæstinensiske "lederskabs" samarbejde med Israel kan deres planer mod vort folk og vore rettigheder kun opnås ved at fjerne den palæstinensiske modstand. Israel er ved at lære, at på trods af deres brutalitet og kriminalitet, deres folkemorderiske handlinger, så er situationen ligesom i Libanon i 2006 den, at folket er kernen, vuggen og ryggraden i modstandsbevægelsen, og deres angreb vil aldrig kunne nedkæmpe vort folk eller vor insisteren på vore

rettigheder: retten til at vende tilbage, retten til selvbestemmelse og suverænitet.

Handler Israels invasion fra luften, jorden og havet virkelig om Hamas og deres raketter?

Raketterne er både et reelt og et symbolsk billede af modstanden mod besættelsen. De er en konstant påmindelse om, at besættelsesmagten er en besættelsesmagt, og at uanset hvor meget de belejrer og massakrerer os, indhegner os og nægter os grundlæggende livsnødvendigheder, så vil vi blive ved med at gøre modstand, vi vil insistere på vore grundlæggende rettigheder, og vi vil ikke lade dem blive knust. Så længe en eneste raket affyres mod besættelsesmagten, viser det, at vort folk, vor modstand og vor sag stadig lever. Det er grunden til, at de

” Legitimiteten er ikke hos den palæstinensiske ”selvstyremyndighed”. Legitimitet kommer af at stå sammen med modstanden, med folket, imod besætternes forbrydelser.

går efter raketterne. Raketterne gør besættelsesmagten usikker, for hver eneste af dem er et symbol og en fysisk handling, som afviser besættelsen – deres massakrer, deres forbrydelser og deres fortsatte angreb på vort folk. Hver raket fortæller, at vi ikke vil tillade deres ”løsninger”, som er baserede på benægtelse og ophævelse af vore rettigheder.

Hvad med Israels kommende parlamentsvalg; spillede det nogen rolle i deres beslutning om at angribe Gaza?

Det havde bestemt også noget at gøre med det israelske valg – det skulle styrke Kadimas og specielt Livni og Barak. At blodet af over 1.000 døde palæstinensere kan ses som en positiv faktor i disse valg, siger en del om Israelsk politik og zionismen.

Under hvilke betingelser ville PFLP støtte en våbenhvile med Israel?

Vi var imod den såkaldte ”ro” eller ”våbenhvile” (fra den 19. juni til 19. december 2008), fordi vi mente den var skadende for vort folk, og vi mener i dag, at vor analyse har vist sig at være korrekt. Israel tvang en afbrydelse af ”våbenhvilen” igennem ved at foretage angreb og snigmord, og brugte det så som undskyldning for at angribe det palæstinensiske folk – som ved luftangrebene den 4. november, der dræbte fem militante og en civil. Dette var hele tiden deres mål, og deres invasionsplan har været

udviklet før og under den såkaldte ”våbenhvile”.

Den forenede modstands-

bevægelse bør altid bestemme sig for, hvilke taktikker der kan bruges på et givent tidspunkt. Vi forlanger at massakrerne stoppes, at besættelsesstyrkerne i vort land trækkes tilbage, en øjeblikkelig og ubetinget åbning af alle grænseovergange – især Rafah-overgangen – og at belejringen af vort folk ophører. Men vi vil aldrig opgive vore grundlæggende rettigheder – vor ret til modstand, vor ret til at forsvare vort folk, vor ret til at vende tilbage, retten til selvbestemmelse og suverænitet – på grund af en såkaldt ”våbenhvile”. Det er det, Israel vil have os til.

Hvordan er forholdet mellem Hamas og PFLP idag?

Forholdet mellem Hamas og PFLP er i øjeblikket defineret ved den fælles modstandskamp.

Men PFLP er en sekulær bevægelse; giver det ikke problemer med Hamas, som går ind for et islamisk samfund og regering.

Både Hamas og PFLP er i modstandslejr – den lejr som forsvare vort folk, vor sag og vore grundlæggende rettigheder. Både PFLP og Hamas afviser de såkaldte ”forhandlinger” – vi afviser samarbejde med besættelsesmagten og alle såkaldte ”politiske løsninger”, der er baserede på at benægte og afskaffe vort folks rettigheder – og vi står sammen i modstanden mod massakrerne og folkemordet mod det

palæstinensiske folk. Det er den enhed og det forhold, der betyder noget nu: enhed i kampen for vort folk, vor sag og vore rettigheder.

Nu vi er ved intern politik, hvad mener PFLP om spørgsmålet om Mahmoud Abbas' legitimitet? Hans embede sluttede officielt den 9. januar.

Det eneste spørgsmål om palæstinensisk legitimitet, der betyder noget nu, er modstandens legitimitet. Det er definitionen på vor nationale enhed: at konfrontere besættelsen og dens forbrydelser mod vort folk, at forsvare vort folk og stå fast på vore rettigheder. Legitimiteten er ikke hos den palæstinensiske "selvstyremyndighed". Legitimitet kommer af at stå sammen med modstanden, med folket, imod besættelses forbrydelser.

Mener PFLP, at palæstinenserne under de nuværende omstændigheder skulle fokusere mere på Gaza-striben og mindre på den hjemlige politik? Eller er palæstinensisk politik lige så vigtigt som før?

Vi befinder os i et afgørende øjeblik for den palæstinensiske, nationale bevægelse og den palæstinensiske sag. Vi står over for en fjende, som er besluttet på at ødelægge os, og det spørgsmål, alle burde stille sig, er, om de vil

stå sammen med modstanden eller tillade de fortsatte angreb. Enhver form for palæstinensisk legitimitet i øjeblikket afhænger af svaret på dette spørgsmål.

Hvordan er situationen for PFLP og andre modstandsgrupper på Vestbredden?

Vestbredden er også under belejring, men af en anden type. De er belejret af besættelsen, af de 11.000 politiske fanger, af den stadige konfiskation af land, af bygningen af bosættelser, oprettelsen af annektsmuren og andre forbrydelser mod vort folk. Israel regner med, at verdens øjne ikke længere er rettet mod Vestbredden på grund af massakrerne i Gaza, for at de kan konfiskere endnu mere land og foretage flere angreb på Vestbredden. Vi vil ikke acceptere forsøgene på at splitte vort folk på Vestbredden og i Gaza, samt i 48-Palæstina (palæstinensere i Israel) og palæstinenserne i eksil.

Forventer PFLP, at palæstinensere udenfor Gaza-striben vil rejse sig imod besættelsen? Også nu efter Israels seneste forbrydelser i Gaza?

Vi er en nation, et folk og en sag, og alle fjendens forsøg på at underminere den enhed vil slå fejl. Det er vor insisteren på at gøre modstand, og på vor nationale ret til at vende hjem, til selv-bestemmelse, til frihed og befrielse, til suverænitæt, som vil give os sejr. Det er det, der udgør enheden for vort folk, vort land og vor sag.

Oversat: Ole Poulsen

” Forholdet mellem Hamas og PFLP er i øjeblikket defineret ved den fælles modstandskamp.

DEN NATIONALE BEFRIELESKAMPS PROBLEMER

Anden del af artiklen søger at komme med nogle bud på hvordan økonomisk og politisk befrielseskamp med et socialistisk perspektiv kan føres i en stadig mere globaliseret verden.

DEL 2 AF 3

Torkil Lauesen

Nye læsere kan begynde her. I del I blev problemet ridset op. For det første dræner den neoliberale globalisering via det ulige bytteforhold til stadighed de fattige lande for ressourcer. En udbytning det er vanskeligt at gøre op med på nationalt plan. For det andet blev de stater, der befriede sig fra kolonialismen eller imperialismen og havde en socialistisk orientering ofte presset i defensiven af en omgivende aggressiv omverden. Det kostede dyrt i menneskeliv og ressourcer og har haft en tendens til at udvikle en autoritær socialisme.

For det tredje blev de visioner og håb for udviklingen af socialismen i tredje verdens lande konfronteret med udviklingen af en "reelt eksisterende socialisme i bl.a. Sovjet og Østeuropa, der ikke udviklede sig demokratisk, mistede befolkningens støtte og gik i opløsning.

Der har således både været økonomiske og politiske årsager til at den nationale strategi for befrielse og revolution har haft det svært.

Hvad er så vejen frem?

Opgaven er på baggrund af erfaringerne, at udvikle en ny strategi for "en anden verden" - for behovet er der stadig, uligheden i verden er ikke blevet mindre - tvært imod. Det må være en strategi, der tager udgangspunkt i at verden bliver stadig mere globaliseret økonomisk og politisk. Det må være en strategi, som er troværdig og realistisk.

Det er vanskeligt at tænke "revolution" som i 1970'erne. Forandring kræver mere end erobring af statsmagten og nationaliseringer. Hvad der former vores liv, og vores normer for godt og ondt er meget mere komplekst end statsmagt. Det er derfor også vanskeligt at opretholde det knivskarpe skel mellem reformisme og revolution som prægede 1970'ernes politik på venstrefløj.

Men hvordan så tænke revolution – og så på globalt plan? Problemet er, at socialister i dag ikke har et praktisk, realistisk og konkret bud på hvordan de vil skabe, indrette og styre en "anden verden". Det er spørgsmål som: Hvordan skal ejendomsforholdene være? Hvordan skal produktionen organiseres? Hvordan skal staten og demokratiet globalt og lokalt indrettes osv.? Vi har i hvert fald ikke kunne komme med et bud, der har været tiltrækkende eller troværdigt nok til at kunne mobilisere folk som før.

Det følgende svarer naturligvis ikke fyldestgørende på disse spørgsmål, men jeg vil bestrebe mig på at være konkret i mine bud på elementer til en strategi for "en anden verden". Det er vigtigt det ikke blot er en tåget drøm. Jeg vil som i første del opdele problemstillingen i: økonomi, politik og visioner for socialisme. De tre dele spiller naturligvis sammen.

Global økonomi

En verden hvor goderne er skævt fordelt er ikke kun uretfærdig og urimelig. Den skaber også konflikter, befolkningsvandring og økologiske problemer, der truer alle. Den ulige handel mellem rige højt lønslande og fattige lavtlønslande er en af de vigtigste fakto-

rer til at denne kløft opretholdes og uddybes.

En fair løn

Kravet om lige løn for arbejde af samme værdi er et spørgsmål om retfærdighed og rimelighed. Ligesom kvindebevægelsen kræver ligeløn mellem mænd og kvinder for samme arbejde, er kravet om global ligeløn for arbejde af samme værdi uafhængig af nationale grænser retfærdigt. Et krav om samme lønniveau i Den tredje Verden som i de rige lande kan synes urealistisk. Vil verdensøkonomien ikke bryde sammen? Vil kloden økologisk kunne klare det merforbrug, der følger med? Hvordan kan global ligeløn blive en realitet?

Det er et spørgsmål om politiske vilje. Markedskræfterne er ikke en naturlov vi må tilpasse os, det er et forhold mellem mennesker. Det drejer sig om at bringe markedet under demokratisk kontrol. Man kan sagtens gennemføre politikker, som vil få det globale lønniveau til at bevæge sig i retning af lige løn for lige arbejde, men det kræver naturligvis en anden politisk balance end den nuværende. De nuværende globale lønforskelle er store, men gennemførelsen af 8 timers arbejdsdagen, betydelige lønstigningen og afskaffelsen af børnearbejdet i Europa i anden halvdel af 18-hundredetallet blev ligeledes anset for uhørt radikale krav. Alligevel blev de gennemført samtidig med en højkonjunktur.

Global keynesianisme

Et konkret skridt hen imod en "anden verdensorden" er at bringe markedskræfterne under politisk kontrol i form af en "global Keynesianisme"¹. Keynesianisme er en økono-

GLOBAL KEYNESIANISME

Global keynesianisme forslår ikke, at man bare skaber købekraft ved at øge pengemængden med trykkemaskinen og dermed skaber inflation. Global Keynesianisme er ikke kun en "global Marshall plan", som foreslået i "Brandt rapporten" fra 1980, men en sådan plan kan være et element i global keynesianisme.⁸

- Global keynesianisme bygger på en analyse af verden som et system, men det betyder ikke politikker og styring kun skal ske på global plan. De kan ske på såvel lokal, national, regional som global plan.
- Global Keynesianisme er ikke forbrugerisme. Bæredygtighed indgår i paradigmet, som det gjorde i Brundtland rapporten fra 1987. Global keynesianisme går ikke "i seng" med den neoliberale globalisering, tvært om vil den styre globaliseringen fra neden.
- Global keynesianisme opererer på mange planer fra lokal til global og med forskellige former for politik og styring udført af aktører fra individer, grupper, klasser og statsmagt.
- Eksempelvis kan der være tale om opbygning af en institution til global regulering af handel, eller overenskomstforhandlinger mellem en transnational fagforening og transnationale firmaer, eller opbygning af en regional udviklingsbank.
- Global keynesianisme er ikke et partiprogram. Dets indhold er ikke fastlagt eller udtømt. Det er et åbent projekt af kollektiv læring. Det er et synspunkt, der har nogle langsigtede mål: udligning af den globale indkomst fordeling, global fuld beskæftigelse, global social sikkerhed, økologisk bæredygtig og global demokratisering.

skabe. Det kan ske ved offentlige investeringer og penge- og rentepolitiske værktøjer. Den ekstra købekraft, der skabes, kan samtidig fordeles så ligheden i samfundet fremmes. Keynes politikker blev i høj grad brugt af socialdemokratiske regeringer i 1960'erne. De Keynesianske værktøjer blev dog mere og mere ubrugelig i takt med at globaliseringen og neoliberalismen hindre nationalstaten i at kontrollere kapitalbevægelser og udhulede mulighederne for at føre en selvstændig national rente- og pengepolitik.

I stedet for at kunne kon-

trollere markedet er nationalstaterne havnet i konkurrencesituation mellem hinanden om at tækkes de globale markeds kræfter.

I takt med at en national keynesianisme er blevet vanskeliggjort er behovet for en global keynesianisme, som alternativ til den globale neoliberalisme vokset. Det viser den igangværende finanskrisen med al tydelighed. Elementerne i en sådan politik er offentlig styring på lokalt, nationalt, regionalt og globalt niveau. Det er en demokratisering af økonomiske beslutninger med det sigte at udligne den globale indkomstfordeling.

Der har tidlige været skitseret ideer om en sådan global styring. Den Vesttyske social-

misk politik

opkaldt efter økonomen John M.

Keynes, der i 1930 beskrev en række økonomiske politikker, som kunne styre markedsøkonomien². Det var Keynes økonomiske politikker der løste op for den økonomiske verdenskrise i 1930'erne. Det var Keynes økonomiske politikker, der blev brugt til opbygningen af velfærdsstaternes økonomier efter Anden Verdenskrig.

Kapitalistiske kriser udløses af mangel på købedygtigt marked. Keynes hovedgreb er at stimulere forbruget og dermed fremme den ekstra efterspørgsel, som en kapitalistisk markedsøkonomi ikke selv er i stand til at

” Manglen på købekraft skaber en negative spiral med manglende investeringer og arbejdsløshed. Både Marx og Keynes påpeger at kapitalismen har en tendens til at skabe en reservearmé af arbejdsløse.

demokratiske minister præsident Willy Brandt fremlagde i 1980 den såkaldte ”Brandt rapport”³, der dels var en beskrivelse af verdens deling i rige og fattige lande, dels en række forslag til politikker, der kunne vende denne udvikling. Den norske statsminister Brundtland gjorde den samme øvelse i 1987⁴. Begge forslag blev overhalet af tidens neoliberalisme, men nu er tidens måske blevet mere moden.

Styring af det købedygtige marked

Et grundlæggende træk ved keynesianisme, er som førnævnt, stimulering af efterspørgslen i økonomien. Det er det købedygtige marked - der driver markedsøkonomien frem⁵. Hvis det købedygtige marked stagnerer, betyder det krise i økonomien. En krise en liberal kapitalisme har svært ved at komme ud af, fordi den skaber en negativ spiral af: arbejdsløshed – ringere købekraft – manglende investeringer osv. Ernst Mandel skriver:

”Intet illustrerer bedre det uretfærdige og inhumane ved det kapitalistiske marked end det forhold, at store dele af verdens befolkning sulter, ikke fordi der mangler mad, men fordi det købedygtige marked ikke kan holde trit med det fysiske behov.”⁶

Det er den manglende købekraft i den tredje verden, ikke mindst som resultat af det lave lønniveau gør det vanskeligt at få en udvikling i gang, der samtidig kan skabe velfærd.

Immanuel Wallerstein skriver om den globale økonomi:

”Der er ekspansioner og sammentrækninger i

verdensøkonomien ... de hænger sammen med basale modsigelser i systemet, som har at gøre med udbyd og efterspørgsel på globalt plan. Ikke på firmaplan ikke på nationalstatsplan, men udbud og efterspørgsel i verdenssystemet”⁷

Der er både en absolut og relativ mangel på købekraft på globalt plan. Absolut mangel på købekraft forstået på den måde at mennesker ikke har tilstrækkelig med penge til at opretholde en rimelig levefod. Relativ mangel på købekraft betyder, at der mangler købekraft i forhold til at sælge de varer der produceres og udbydes på markedet. Denne ubalance i kapitalens cirkulation skaber kriser i verdensøkonomien.

Hvis lønniveauet for arbejderne i Den Tredje Verden stiger mod et lønniveau som i de rige lande vil den globale efterspørgsel vokse. Hvis dette sker inden for rammerne af en global styring af markedskræfterne – en ”global keynesianisme”, vil det have en gavnlig effekt på den globale velstand.

Den globale arbejdsløshed

Manglen på købekraft skaber en negative spiral med manglende investeringer og arbejdsløshed. Både Marx og Keynes påpeger at kapitalismen har en tendens til at skabe en reservearmé af arbejdsløse. Selv om der er perioder med fuld beskæftigelse i vor del af verden, er der stor arbejdsløshed og underbeskæftigelse på globalt plan.

I en stadig mere globaliseret verden er der et kolossalt pres i form af ind- og udvandring for at udligne de forskelle i levefod og beskæftigelsesmuligheder som det ulige bytte

”

Fagbevægelsen har brug for en strategi, der kan matche finanskapitalens og de transnationale selskabers globale omfang. En bevægelse hen imod en global ligeløn er en forudsætning for en øget global solidaritet i arbejderklassen og dermed den fortsatte kamp for en "Anden verden"

forhold mellem rige og fattige lande skaber. USA og EU bruger enorme ressourcer på at "hegne sig selv inde" for at udelukke de såkaldte økonomiske flygtninge fra henholdsvis Latinamerika og Nordafrika. I stedet for denne negative tilgang, kunne man løse op for problemet med etablering af globale institutioner, som udlignede de store forskelle mellem rige og fattige lande.

Globale penge

Endnu et symptom på behovet for regulering af markeds kræfterne er den igangværende finanskrisen. De globale kapitalbevægelser kan opdeles i "reelle" investeringer, som efterspørger varer og arbejdskraft, og så spekulative korttidsinvesteringer. Sidst nævnte er vokset eksplosivt i de seneste årtier. Enorme beløb som er trukket væk fra og cirkulerer uafhængigt af vareøkonomien. Denne globale situation minder om den depression i 1930'erne Keynes beskriver som: "Fattigdom midt i rigdom" Verden flyder i penge, men de bliver ikke brugt til at skabe beskæftigelse eller til køb af forbrugsvarer.

Styrkelse af globale og regionale organisationer

Der skal etableres en ny World Trade Organization til regulering af handel og arbejdsforhold som tager udgangspunkt i global udligning af

indkomst i stedet for det nuværende WTO, der har en neoliberal politik.

Der skal skabes en ny Verdensbank. Det er langt fra sikkert at den private kapital investerer nok, i de rigtige sektorer og i de områder, der har mest behov for investeringer. Samir Amin har talt for oprettelsen af en reformeret "Verdens Bank" som kunne låne penge og investere efter behov og ikke profit. Brandt rapporten fra 1980 foreslår en Marshall plan med massive investeringer i Den tredje Verden i infrastruktur og velfærdsprogrammer.

For at kunne kontrollere og begrænse spekulative kapitalbevægelser skal de beskattes. F.eks. er der forslaget om den såkaldte "Tobin-skat" på 0,25% på alle finansielle transaktioner. Det vil ramme de mange kortvariere, men ikke de reelle investeringer.

Der er brug for en ny International Monetary Fund (Den Internationale Valutafond). Det nuværende monetære system favoriserer de stærke valutaer: US dollar og Euro. Store mængder af disse valutaer cirkulerer som "verdenspenge" og skaber dermed en ekstra efterspørgsel på disse valutaer, som giver de rige lande en ekstra gevinst, mens valutaer fra den tredje verden er undervurderede. Dette forhold forstærker det ulige bytte. Der er brug for en global valuta, som ikke er knyttet til bestemte nationalstater.

Der er behov for nye regionale organisation-

er især i Afrika og Latinamerika der kan matche EU, USA og ASEAN. Der er brug for en polycen-treret verden som Samir Amin kalder det.⁹

Udligning af den globale indkomstfordeling

Der kan gøres noget her og nu for at udligne den globale indkomstfordeling. Man kan lette de fattige landes gældbyrde ved sanering og eftergivelse af gæld, således at statslige midler frigøres til velfærd i stedet for afdrag på gæld. Man kan øge bistanden til fattige lande. Man kan forbedre de fattige landes vares byt-teforhold via beskatning, der tilbageføres til producenterne.

Forbruget af Fair Trade produkter et steget de senere år. Ideen er, at den individuelle forbruger, vælger at betale en merpris for at forbruge produkter, der er socialt bæredygtige. Vi må bevæge os fra en situation hvor "fair trade" blot er et spørgsmål om individuel moral over til at formulere det som et politisk krav. Man kan fremme "fair trade" ved at forpligte offentlige institutioner til at bruge "fair trade" produkter.

Fagbevægelsens rolle

Fagbevægelsen svar på globaliseringen har koncentreret sig om at sikre den nationale arbejderklasse en gunstig niche i den globale arbejdsdeling. Vi skal uddanne os mere end de andre, vi skal satse på vidensteknologi osv. Denne strategi holder ikke. Det vil blot blive en frugtesløs konkurrence mellem arbej-dere. Fagbevægelsen kan p.t. ikke forhindre firmaerne i at flytte til områder med billigere arbejdskraft. Fagbevægelsen har brug for en strategi, der kan matche finanskapitalens og de transnationale selskabers globale omfang. En bevægelse hen imod en global ligeløn er en forudsætning for en øget global solidaritet i arbejderklassen og dermed den fortsatte kamp for en "Anden verden"¹⁰. Fagbevægelsen har

brug for en repolitisering, med brede politiske dagsordner, hvis ikke den skal ende som et forsikringsselskab og indkøbsforening for isol-erede og individualiserede medlemmer.

Det er især vigtigt at understøtte udviklin-gen af stærke fagbevægelser i Den tredje Ver-den. En stærk stats uafhængig fagbevægelse i et land som Kina vil have en stor betydning en uligning af lønniveauet i verden. Der brug en slagkraftig global fagbevægelse - en World Trade Union.

Netop globalisering fra neden er emnet for tredje og sidste af del i artikelseerien Den nationale befrielseskamps problemer, som bringes i næste nummer af GAIA.

Noter

¹ Gernot Kohler og Arno Taush: Global Keynesianism, Unequal Exchange and Global Exploitation. Nova 2002.

² Keynes J.M. (1964) The General Theory of Employ-ment, Interest, and Money. New York. Harcourt Brace Jovanovich (Reprint of the original from 1936)

³ Brandt Kommissionen (1980) North-South: A Pro-gramme for survival. Cambridge, USA MIT Press.

⁴ Brundtland Kommissionen (1987). Our Common Future.

⁵ A. Emmanuel har i bogen "Profit and Crises" (1984 Heinemann London) undersøgt årsagerne til kriser i kapitalismen. Han når frem til, at de skyldes en ubalance mellem udbud og efterspørgslen i den kapitalistiske markedsøkonomi.

⁶ E. Mandel (1978): The Second Slump. NLB London. Side 146.

⁷ I Wallerstein (1978 side 232) World-System Analy-ses. I Kaplan: Social Change in the Capitalist World Economy. Sage Publishing.

⁸ Marshall-planen var en økonomisk plan for genrejs-ning af Europa efter Anden Verdens krig.

⁹ Samir Amin (1997) Capitalism in the Age of Global-ization, Zed Books London

¹⁰ Se min artikel i Gaia nr. 39 vinter 2002 Fra WTO til World Trade Union

MUJAHEDIN IND OG UD AF EU'S TERRORLISTE

I januar 2009 fjernede EU den iranske bevægelse Folkets Mujahedin, fra sin terrorliste. Folkets Mujahedin har ellers siden maj 2002 været placeret på EU's terrorliste, og i USA og Canada har Folkets Mujahedin siden 1997 officielt været terrorstemple. Alligevel har Folkets Majahe-din under flere store konflikter fungeret som USA's allierede og været økonomisk tæt forbundet med flere EU lande. På den baggrund må man spørge sig selv: Hvad fik USA og EU til at terrorstemple Mujahedin, og ikke mindst: Hvad fik EU til at fjerne Mujahedin fra terrorlisten?

Internationalt Forums Mellemøstgruppe

Folkets Mujahedin (Mujahedin-e Khalq, People's Mujahedin of Iran - PMOI) betegnes i flere opslagsværker, f.eks. på internetleksikonet Wikipedia, som 'en militant socialistisk organisation'. Det er helt forkert - Folkets Mujahedin er i dag en borgerlig, islamistisk bevægelse, der ikke har noget ønske om at pille ved den private ejendomsret til produktionsmidlerne. Mujahedin kæmper om magten i den islamiske republik Iran, men har ikke til hensigt grundlæggende at bryde med de islamistiske principper. Selvom de på papiret lover at respektere kvindernes rettigheder og gøre det frivilligt for kvinderne at bære tørklæde.

Mujahedin kyssede Khomeinis fødder

Bevægelsen blev dannet i 1960'erne af studerende fra blandt andet Freedom Movement of Iran (Nehzat-e Azadi-e Iran) og studerende som var aktive i kampen mod den pro-vestlige shah Mohamad Reza Pahlavi. Mujahedin blev splittet i 1973-74 i en islamistisk fløj, det nuværende Muhahedin og i en marxist-leninist fløj, Pekar. I kampen mod Shahan repræsenterede Mujahedin småborgerskabet og fungerede som kritisk-støtte til islamisterne. De forhandlede med Khomeini om deltagelse i magten, men Khomeini ville ikke give magt fra sig selvom Mujahedin "kyssede hans fødder".

Efter islamisternes magtovertagelse i 1978-79 blandede Mujahedin sig ikke i regimets kampe mod kvinderne, arbejderne, kurderne og de andre mindretal, selvom de tidligere

havde erklæret sig som varetagere af arbejder-ernes og kvindernes interesser.

I 1981 blev Mujahedin allieret med en fløj inden for det islamiske regime, nemlig Bani Sadr-fløjen. Bani Sadr blev præsident i 1980 og lever i dag lever i eksil i Paris. Mujahedin indledte i 1981 væbnet kamp mod det islamiske regime i Iran. Fra 1983 førte Mujahedin, der var allieret med Saddam Hussein, væbnet kamp mod Iran fra baser inde i Irak. Det var under Iran-Irak krigen 1980-88 hvor USA støttede Saddam Hussein.

Den politiske ledelse af Mujahedin udgøres af ægteparret Massoud og Maryam Rajawi. Mujahedin udgør kernen i paraplyorganisationen The Iranian Resistance Council der blev dannet i slutningen af 80'erne og har sæde i Paris.

Terrorstemplet og allieret

USA indledte omkring 1980 sin 'isolationspolitik' i forhold til Iran, officielt foranlediget af de islamiske studerendes besættelse af USA's ambassade. Men uofficielt har der været mange kontakter, også på højt niveau, mellem USA og Iran, da USA har store interesser i Irans og Mellemøstens olie- og gas-ressourcer.

Mest kendt er nok USA's og Irans samarbejde i den såkaldte Iran-Gate sag. Det blev i 1982 afsløret at USA havde solgt våben til Iran, og at USA havde sendt pengene for våbnene til de såkaldte Contra'er i Nicaragua, der bekæmpede sandinisterne. Endvidere har USA og Iran haft fælles interesser i invasionerne i Afghanistan og Irak, der begge har resulteret i indsættelsen af islamistiske regimer.

” Folkets Mujahedin er i dag en borgerlig, islamistisk bevægelse, der ikke har noget ønske om at pille ved den private ejendomsret til produktionsmidlerne. Mujahedin kæmper om magten i den islamiske republik Iran, men har ikke til hensigt grundlæggende at bryde med de islamistiske principper.

Igennem årene har Mujahedin uofficielt fungeret som USA's allierede, også selvom bevægelsen officielt blev terrorstemplet. Mujahedin er den største iranske 'modstandsbevægelse', som samtidig er strategisk ukontroversiel, da den ikke vil ændre på de kapitalistiske ejendomsforhold og den nuværende neo-liberale dagsorden i Iran. USA's samarbejde med Mujahedin ses i Irak i dag, hvor Mujahedin har beholdt sine irakiske baser som USA har sikret beskyttelse, samtidig med at USA har lavet aftale med det irakiske regime om ikke at sende mujahedinerne tilbage til Iran.

Når præsident Clinton i slutningen af 1990'erne besluttede at terrorstemple Mujahedin, var det officielt på grund af Mujahedins alliance med Saddam Hussein, men skal snarere ses som en gestus i forhold til den nyvalgte såkaldte reformpræsident Khatami (1997-2005) som både USA og EU bejlede til.

Hvad angår EU, så var situationen omkring årtusindskiftet den, at flere EU-lande, især Frankrig, Tyskland og England, havde store økonomiske interesser i Iran. De roste i høj toner Khatami-regimet for dets reform-politik, med det tydelige formål at legitimere deres samarbejde med det islamiske diktatur, samtidig med at de behændigt lukkede øjnene for regimets forbrydelser mod arbejderne, kvindernes og studenternes rettigheder. EU satte efter 11. september, i sommeren 2002, Mujahedin på sin terrorliste som en gestus i forhold til Khatami, samtidig med at den økonomiske samhandel blev øget. Der blev sendt mange EU-delegationer til Iran, der roste regimet for dets fremskridt med hensyn til menneskerettighederne.

Derfor blev Mujahedin taget af EU's terrorliste

Der var ikke enighed blandt EU-landene, og blandt andet Frankrig protesterede, da Folkets Mujahedin mandag den 28. januar 2009 blev fjernet fra EU's terrorliste. Når det alligevel skete, må det ses et træk fra EU side, i den imperialistiske kappestrid om indflydelsen i det gas- og olierige Iran og Mellemøsten. Efter at USA i tredive år har ført en officiel isolationspolitik i forhold til Iran, lægger den nyvalgte præsident Barak Obama op til en mere dialogorienteret linje i forhold til Iran og Mellemøsten. EU forsøger derfor også at spille med musklerne, og satser på den måde på at 'please' den anden part i Iran, nemlig Mujahedin, ved at fjerne organisationen fra sin terrorliste.

Terrorlister en brik i magtspeilet

Terrorstemplingen af Mujahedin er et sigende eksempel på, hvordan USA- og EU-imperialismen benytter terrorlisterne til ikke kun til at straffe/svække eller belønne diverse modstands- og befrielsesbevægelser, men også hvordan terrorlisterne benyttes landene imellem som trumfkort i imperialistiske magtkampe og alliancepolitikker. En kendt imperialistisk talemåde hedder: Imperialismen har ingen faste venner, kun faste interesser. I takt med at interesserne skifter, skifter vennerne - "terrorister" bliver taget ind i varmen og andre grupper skubbet ud i kulden. Hver sjette måned reviderer EU sin terrorliste, og det er ikke utænkeligt at Mujahedin, hvis de politiske vinde skifter, igen bliver sat på EU's terrorliste.

EZLN - 15 års kamp

EN UNGDOM MED VREDE OG VÆRDIGHED

Det er 25 år siden, at zapatisterne begyndte, at organisere sig i den lavtvoksende jungle i det sydlige Mexico. Og det er 15 år siden at Zapatisterne gav sig til kende overfor verden og begyndte deres væbnede oprør i den mexicanske delstat Chiapas. Siden har Zapatisterne kæmpet for at opbygge deres autonome områder.

Zapatisterne afholdte hen over nytåret Verdensfestivalen for Værdig Vrede, hvor bevægelser og enkeltpersoner fra hele verden var indbudt. Mexicogruppen ønsker Zapatisterne tillykke med 15 års kamp og bringer her et forkortet uddrag af festivalens åbningstale.

Subcomandante Insurgente Marcos. Mexico, den 2. januar 2009.

I lang tid har kalenderens og geografis problemer afsløret Magten. Flere gange har vi set (og vil se), hvordan dens funklende tandhjul har sat sig fast og er gået i stykker. I geografien kan tingene fremstå lidt for enkle: geografien foregøgler at Grækenland skulle ligge langt fra Chiapas. Med denne festival har vi set, at det er et løgn. Og i skolen lærer man, at Mexico er adskilt af et hav, fra Frankrig, Baskerlandet, Spanien og Italien. Og hvis vi kigger på et kort, kan vi se, at New York ligger meget nord for det indianske, mexicanske Chiapas. Noget som blev tilbagevist for et par timer siden af vores venner fra Movement for Justice in el Barrio. Og at Argentina skulle ligge langt mod syd blev modbevist af Compañero Solano, som netop har talt.

Hverken foroven eller forneden findes denne geografiske adskillelse. Den brutale neoliberale globalisering, Den Fjerde Verdenskrig, som vi zapatister kalder den, satte de fjerneste egne i tidlig og rumlig samtidighed, for at få rigdommene til at flyde ... og for at få fingrene i dem.

Nu handler det ikke længere om de fantastiske fortællinger om de, efter sigende, heroiske opdagere og erobrere, som med sværd og kors vandt retten til at afgøre, hvem de "civiliserede" var. I stedet for Columbus' tre skibe: en hurtig computer. I stedet for Hernán Cortés (spansk erobrere, red.): en simultan marionetregering i hvert hjørne af planeten. I stedet for sværd og kors: en massiv ødelæggelsesmaskine og en kultur, som ikke kun har sin allestedsnærværelse til fælles med "fast food" (lige som gud, er McDonalds overalt), men også sin dårlige fordøjelse og sine dårlige

ernæringsmæssige egenskaber.

Og den selvsamme globalisering gør, at den israelske og nordamerikanske regerings bomber falder over Gaza og får hele jordkloden til at ryste.

Med globaliseringen har verdenen foroven spillet os kort i hånden, eller måske snarere i vores syn og vores sind. Bomberne, som dræber civile palæstinensere, er også en meddelelse som man skal lære af og tilpasse sig. Og skokastet mod Bush i Irak kan gengives i snart sagt hvert et hjørne af planeten.

Skokastet (som viser hvor dårligt journalister sigter) mod Bush vakte entusiasme blandt de velopdragne. Men det er ikke andet end begejstring over en modig, men ubrugelig og ubetydelig gestus set i forhold til den væsentlige hændelse, som et par uger senere fandt sted: Bush-regeringens støtte til den forbrydelse som den israelske regering begår i de palæstinensiske områder ... og som (undskyld hvis jeg skuffer dem, som har sat deres lid til Barack Obama) støttes af Bush' efterfølger.

Og mens det dårlige kast i Irak høster applaus, vækker opstanden i Grækenland bekymring: "Der er en fare", advarer de, "for at oprøret i Grækenland breder sig til resten af Europa". Nu har vi hørt og læst, hvad den rebelske græske ungdom vil fortælle os om deres kamp, og det de står over for. I Italien forbereder de sig på at modstå det samme fra *deres* regering. Og der foroven griber de alle deres ordbøger og bladrer frem til ordet "vold", som de sætter i modsætning til "institutionalitet". Og uden at sætte det ind i en klassesammenhæng begynder de at anklage, dømme og fordømme. Og de fortæller os, at det er den voldelige

” Vores position som Zapatister er klar. Vi støtter ikke den pacifisme som gør, at det er andre som må vende den anden kind til. Vi støtter heller ikke den vold som gør, at det er andre der bliver slået ihjel. Vi er dem vi er, med alt det gode og alt det dårlige, som vi bærer på og som er vores ansvar.

græske ungdom som sætter den hellenske halvø i brand. Selvfølgelig redigerer, beskærer og sletter man det faktum, at politiet dræbte en ung mand.

Ifølge kalenderen er det 10 år siden, at unge studerende ved UNAM-universitetet i Mexico grundlagde en bevægelse som havde mistet troen på den velopdragne venstre-fløj. Også dengang sagde man, at det var en voldelig bevægelse, blot for at aflede opmærksomheden fra den grå præsidentkandidat, fra det grå demokratiske revolutionsparti og dets grå valgkampagne. I dag, 10 år senere, må vi minde om at UNAM fortsat er offentlig og gratis takket være standhaftigheden hos de unge mænd og kvinder, som vi i dag sender en hilsen.

Men lad os vende tilbage til den vold, som udøves fra oven. Der er en vildledende falsk tautologi: de siger, at de fordømmer volden, men i virkeligheden fordømmer de handlingen.

Deroppe foroven kræver og forlanger de: ”Man må sige nej til volden, hvor den en måtte komme fra”... og de gør sig umage med at understrege, at det specielt gælder, hvis volden kommer fra neden.

Vores position som zapatister er klar. Vi støtter ikke den pacifisme som gør, at det er andre som må vende den anden kind til. Vi støtter heller ikke den vold som gør, at det er andre der bliver slået ihjel. Vi er dem vi er, med alt det gode og alt det dårlige, som vi bærer på og som er vores ansvar.

Men det ville være naivt at tro at alt det gode, vi har opnået, herunder at lytte og lære af jer, kunne være opnået uden at forberede

os et helt årti på den dag, den 1. januar for 15 år siden. Vi gav os til kende gennem en hær, gennem kamp mod regeringsstyrkerne og gennem væbnet modstand.

Og for vores faldne, døde og forsvundne kammerater, har det ikke været en krig som begyndte for 15 år siden, men en kamp, som begyndte for 500 år siden, for 200 år siden, for 100 år siden.

Jeg undskylder ikke volden. Jeg fremlægger kendsgerningerne: I lærte os at kende i krig, vi har været i krig i de sidste 15 år, vi vil fortsætte krigen indtil dette hjørne af verden, som hedder Mexico, bliver herre over egen skæbne, uden snyderi, uden fortrængninger, uden hyklerier.

Volden et vigtigt domineringsmiddel for Magten. Men det er kunst, kultur, information, retsvæsen, uddannelse, institutionel politik og selvfølgelig økonomi, også.

Hver kamp og hver bevægelse må, i hver deres kalender og geografi, ty til forskellige former for kamp. Den er ikke den eneste og sikkert ikke den bedste, men volden er en af disse former.

Det er en smuk gestus at møde geværer med blomster, ja vi har billeder som foreviger det. Men nogle gange er det nødvendigt at få disse geværer til at ændre mål og begynder at sigte opad.

Man beskylder os for mange ting, det er rigtigt. Og måske er vi skyldige i nogle af dem. Den 1. januar 1994 skød vi ikke på uret og satte det i stå. På datoen fejrer vi ikke et nederlag, og vi ændrer heller ikke i historien, for at lade som om vi var, eller er, de eneste eller de bedste, eller begge dele.

Der var og er nogle, som kritiserer os for ikke at have taget springet til "realpolitik", når nu vi med vores politiske obligationer, det vil sige vores medie-rating, kunne få en god pris for vores værdighed på markedet for valgstemmer.

Konkret beskylder de os for ikke at have givet efter for den forførende magt; en magt som har formået at få meget intelligente folk på venstrefløjen til at sige og gøre ting som ville bringe skam over enhver.

De har også beskyldt os for at være "ultrafantaster" og for "radikalisme", fordi vi i Den Sjette Deklaration udpegede det kapitalistiske system som værende den vigtigste årsag til de dårligdomme, som plager menneskeheden. Men det kalder de os ikke længere i dag, hvor selv talsmændene fra kapitalens hovedstad Wall Street, siger det samme.

Nu hvor hele verden taler om den globale krise, vil jeg minde om, at den blev forudset for 13 år siden, i 1996, af en lille vred og værdig bille. Dengang sagde Don Durito fra Lacandón-junglen, i den korteste tale jeg har hørt, at "problemet med globaliseringen er, at boblen en dag vil springe".

Vi bliver beskyldt for ikke at begrænse os til disse indianske områder. Og vi beskyldes for ikke at lukke os inde i det, lyse hoveder (ja, sådan siger man) kalder "det zapatistiske laboratorium" eller "Lacandón-kommunen".

De beskylder os for, igen og igen, at gå ud og konfrontere Magten. Og de beskylder os for at lede efter andre, efter Jer, som konfronterer Magten uden falske løfter og konformisme.

De beskylder os for at have overlevet. Og de henviser ikke til den modstand som 15 år senere tillader os at sige, at vi ikke blot lever, men også kæmper.

Det som generer dem, er at vi har overlevet som et andet bud på kamp, kritisk tænkning og etisk politik.

De beskylder os, hvem det end var der sagde det, for ikke at have overgivet os, for ikke at have ladet os købe, for ikke at have svigtet.

Kort og godt beskylder de os for at være Zapatister i Den Zapatistiske Nationale Befrielseshær.

I dag, 515 år efter, 200 år efter, 100 år efter, 25 år efter, 15 år efter, 5 år efter, 3 år efter, erklærer vi: Vi er skyldige.

Og efter neozapatistisk skik er det ikke kun noget vi indrømmer. Det er noget, vi fejrer.

Vi forestillede os ikke, at det her ville gøre ondt på de dér foroven, som foregiver progressivitet og forklæder sig som venstreorienterede, men det *skal* siges:

EZLN lever. Længe leve EZLN!

*Talen er oversat af Esben Frost Kristensen
medlem af IF's Mexicogruppe*

TIDSLINJE

1985:

Zapatisterne begynder at organisere sig i junglen.

1994:

1. januar: NAFTA-aftalen træder i kraft. Samme dag bryder zapatistene ud fra junglen og begynder deres oprør i Chiapas. Efter to uger med hårde kampe bliver der indgået våbenhvile.

2. marts: Fredsforhandlingene afsluttes. Regeringen nægter at give indrømmelser overfor Zapatisternes politiske krav om oprindelige folks rettigheder, og resultatet sendes til diskussion i de oprørske områder.

11. oktober: EZLN afbryder alle samtaler med regeringen pga. stærk optrapning af militære styrker i de zapatistiske områder, og et stigende antal militære provokationer.

1995:

9. februar: Den føderale regeringen bryder våbenhvilen og starter en stor militær offensiv mod EZLN. Landsbyer ødelægges, tilhængere af zapatisterne arresteres, og 20 000 oprindelige folk tvinges til at flygte ind i junglen.

1996:

16. februar: Første forslag til grundlovsændring underskrives af regeringen og EZLN i San Andrés. Samtalene afbrydes senere, da Zapatistene mener regeringen ikke ønsker at nå frem til en realistisk løsning.

Juli: Første Interkontinentale Møde for Menneskeheden og imod neoliberalisme i Realidad, Chiapas.

November: Kongressen etablerer COCOPA, som skal udarbejde et forslag til endelig løsning. EZLN og regeringen når til enighed, en enighed regeringen senere trækker sig fra.

1997:

Juli: Andet Interkontinentale Møde for Menneskeheden og imod Neo-liberalisme i Spanien.

22. december: 45 civile pacifister, de fleste kvinder og børn, bliver dræbt i landsbyen Acteal nord for San Cristóbal af en paramilitær

gruppe. På trods af at en halvmilitær politilejrligger i nærheden gør de ingenting for at standse drabene. Hærens tilstedeværelse bliver igen kraftig optrappet i de zapatistiske områder.

2000:

December: Vicente Fox fra det nyliberalistiske PAN, Det Nationale Handlingsparti, bliver valgt som præsident. Dermed sluttede partiet PRIs 80 års uafbrudte magtmonopol.

2001:

Marts: Zapatistene gennemfører en march til Mexico By for at lægge pres på Kongressen for at den skal vedtage COCOPA-forslaget.

April: Det mexicanske parlament vedtager en revideret udgave af COCOPA, som underkender San Andrés-aftalen på flere vigtige punkter. Zapatistene afviser loven, da loven vil gøre livet endnu værre for den oprindelige befolkning.

2003:

9. august: De oprørske områder omorganiseres til en model, som Zapatisterne kalder caracoles/sneglehuse. Hovedpointen er at styrke autonomien og det civile demokrati, samt at forbedre organiseringen af projekter.

2005:

Juni: Zapatisterne lancerer Den Sjette Deklaration fra Selva Lacandona. I kommunikøet tager de initiativ til en ny ikke-parlamentarisk front af arbejdere, bønder og studenter.

2006:

Januar: Den Anden Kampagne indledes.

2008:

December: Afholdelse af Verdensfestivalen.

2009:

7. - 8. marts: Kvindernes internationale kampdag fejres med den sportslige, politiske og kulturelle begivenhed Mamá Corral i Oventik.

Læs mere:

www.ezln.org.mx

www.cedoz.org

EFTER LUK LEJREN ANTIRACISME ER NOGET MAN GØR

Når racismen er blevet så udbredt, at den ubemærket indlejres i selv humanitære organisationer som Røde Kors' arbejde, så kan antiracisme ikke begrænses til ord. Med Luk Lejren ville vi sætte handling bag.

Lars Gaardsøe

Ovenpå måneders arbejde i Luk Lejren, hvor det af og til føltes som en kollektiv selvmordsaktion, så er det nærmest umuligt at betragte den 25. oktober som andet end en stor succes - også selvom aktionen havde meget modvind i offentligheden. Jeg var rørt til tårer af at se et par tusinde mennesker i efterårssolen blive

modtaget af 30-40 jublende asylansøgere, som var blevet spærret ude af Sandholmlejren af politiet, fordi de nysgerrige havde taget opstilling ude ved landevejen.

Da demonstrationen nåede til politiafspærringen stoppede vi ikke, og det var netop fordi vi havde andet og mere end budskaber med i tasken. Vi havde medbragt knivtænder, ræb og gasmasker. Vi ville afmontere hegnet omkring lejren, som både symbolsk og konkret er med til at oprette det racistiske asylsystem.

Racisme som sammenhængskraft

De sidste 15-20 år har vi i Danmark oplevet hvordan udlændinge- og asylregler er blevet strammet igen og igen. Navnlig siden 2001 har vi set, hvordan flygtninge og indvandrere og specielt muslimer bliver lagt for had i den offentlige debat. Det er som om den tiltagende racisme på forskellige niveauer faktisk er blevet

selve sammenhængskraften i den danskhed, som er det blevet vanskeligere at stille spørgsmålstejn ved.

Med Luk Lejren ville vi bryde denne politiske konsensus, der blandt andet betyder, at man kan behandle mennesker, som man gør i Sandholmlejren. Det er naturligvis ikke noget, man kan gøre på en dag, men vi fik vist, at man kan sige fra, og ikke mindst fik vi tydeliggjort over for beboerne i lejren, at de ikke er glemt. I årevis har der været et uhyggeligt bredt flertal i Folketinget, som ikke har været interesseret i at tale om asylsøgnernes rettigheder. Asylsøgere har kun været politisk relevante som synderbukke og skræmmebilleder.

Målet med Luk Lejren rakte udover alene at ville kritisere i tonen i den offentlige debat. Den snigende racisme i Danmark er ikke bare et spørgsmål om, at nogen taler grimt. Det er politik som diskriminerer mennesker, ikke bare i Sandholmlejren, men her bliver denne diskrimination manifesteret i et fysisk hegn, hvor rettigheder tildeles efter oprindelse og nationalitet.

Som en sagde under et af forberedelsesmøderne til Luk Lejren, så er racist ikke noget man bare er, men racisme er noget man gør. På samme måde må antiracisme også være noget man gør, en måde at sige fra på.

Efter aktionen

Dagen efter aktionen var vi en lille flok, som tog op til Sandholmlejren for at snakke med beboerne om, hvordan de havde oplevet aktionen. Vi mødtes også med Bedsteforældre for Asyl, som også denne søndag afholdt deres ugentlige protest mod forholdene i lejren.

Jeg skal ærligt indrømme, at jeg var spændt på at høre hvordan aktionen var blevet modtaget. Da vi mødtes med bedsteforældrene uden for lejren, blev jeg meget positivt overrasket. De bedsteforældre for asyl, der deltog på dagen, havde svært ved at genkende billederne i TV om aftenen. De havde stor ros til aktivisterne og var rystede over politiets brug af tåregas mod en rolig folkemængde.

Inden for i lejren blev vi mødt med stor begejstring. Aktionen havde vist, at vi kunne noget på tværs af hegnet, og vores venskaber og vores samarbejde var blevet stærkere. Som en af dem, der havde meget kontakt med beboerne i lejren, kan jeg sige, at aktionen har gjort en uvurderlig forskel for de mennesker - hvilket gør mig endnu mere harm, når lederen af Røde Kors' asylafdeling, Jørgen, får lov til at lege bekymret i næsten alle landets medier.

Luk Lejren kunne ikke indfanges i et slogan eller simple krav, og det betød desværre, at det blev sværere at bryde mediernes skemaer og sabotere de historier, som journalisterne havde skrevet på forhånd om voldelige aktivister og stakkels asylansøgere.

Heldigvis var Luk Lejren meget mere end TV-udsendelser med tåregas, politimænd og Røde Kors. Hele kampagnen op til aktionen havde skabt en bred alliance mellem meget forskellige mennesker, og den alliance formåede et skævt mediebillede ikke at svække - vi havde jo alle samme været der og oplevet det der skete.

Lars Gaardsøe er med i GAIA's redaktion og var aktiv i Luk Lejren.

Afsender:
Internationalt Forum
Griffenfeldsgade 41
2200 København N

POST

B

PP

DANMARK

Returneres ved varig adresseændring

Kære læser

Fra dette nummer udkommer

GAIA i nyt format og layout.

Men selvom indpakningen er ny,

så garanterer vi samme gode indhold!

Ris og ros modtages gerne på:

gaiaredaktionen@internationaltforum.dk

